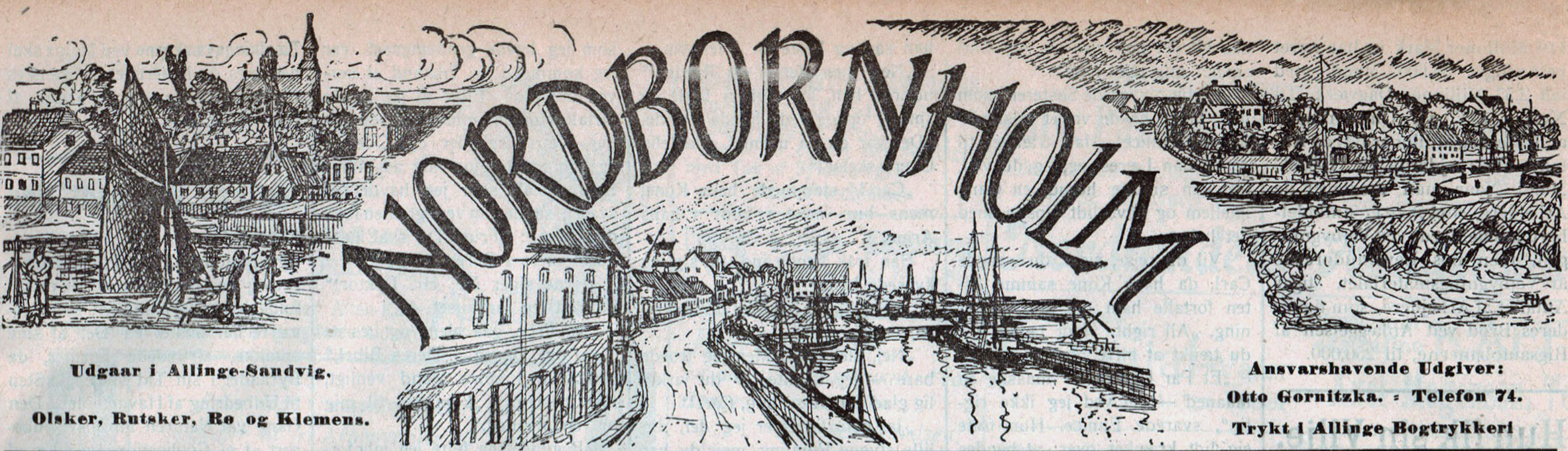

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutscher, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 347

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.

Fredag den 12. Oktober

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

Tilgivelse.

(Fortælling efter det franske.)

—o—

Soldaten kom inde fra Byen, men da han var naaet hen til den lille Kro ved Omdrejningen af Vejen, blev han nølende staaende. Saa kikkede han ind af Vinduet, saa, at Staen var tom, og gik ind.

Han var en høj, sorthaaret Mand paa omkring de tredive; et tykt Skæg dækkede hans Kinder, og Soldaterhuen var trukket helt ned over Øjnene. Han gik hen og satte sig ved et lille Bord, der stod ved Vinduet, og forlangte en Kop Kaffe.

En tyk Mand i lyserøde, ternede Skjortearmer, med en kobberød Ansigtssfarve og et strittende, opstrøget, graat Overskæg kom frem bag Disken, hvor han sad og smaasov.

Da han havde skænket Kaffen op i Koppen, gik han hen og aabnede Døren og stillede sig i den med korslagte Arme.

— Nu regner det igen, sagde han.

Soldaten svarede ikke, men drak sin Kaffe. Da han var færdig, støttede han Hovedet i Haanden og blev siddende en Stund tankefuld, hvorefter han uden at se op sagde:

— Hør lidt!

Værten lukkede Døren og gik hen til ham.

— Hvad er der i Vejen? Er Kaffen ikke god?

— Jo, den er der ikke noget i Vejen med — det var ikke det, jeg vilde tale om —

Soldaten mumlede Ordene mellem Tænderne, alt imens han rullede sig en Cigaret. Da han tændte den, rystede han lidt paa Haanden.

— Hør, begyndte han, det er Choudert, De hedder?

— Ja, kender De mig? spurgte Værten.

Han forsøgte at se den spørgendes Ansigt, men denne sad temmelig foroverbøjet, og det begyndte at blive mørkt.

— Jeg har hørt Tale om Dem.

— Af hvem? spurgte Værten nysgerrig.

Soldaten røg rolig videre paa sin Cigaret og trommede med Fingrene paa det gulmalede Bord. Saa lod det til, at han pludselig tog en rask Beslutning, han løftede Hovedet, saa den tykke Mand lige ind i Ansigtet og sagde med en hel anden Stemme:

— Du kan altsaa ikke kende mig igen?

— Ih, du forbarmende! Det er jo Louis!

Med stift stirrende Øjne og aaben Mund traadte Værten et Par Skridt tilbage og gentog:

— Ja, virkelig — det er jo Louis — det er min Nevø!

— Ja, sagde Soldaten.

— Saa — ja — saa —

Den tykke Mand lod sig pustende glide ned paa en Stol. Pludselig spurgte han:

— Vil du have en Kop Kaffe til? Ikke? — Hvad er der saa bleven af dig i de sidste fem Aar?

— Det er rigtigt, — sagde den anden hen for sig selv. — Det er fem Aar siden —

— Ja, fem Aar. Hvorfor rendte du din Vej uden at mæle et Ord og forsvandt, saa man maatte antage dig for død?

Den gamle tøvede et Øjeblik, men vedblev saa med fast Stemme

— Det var slet handlet af dig!

det lige saa kedeligt og mere endda.

— Hvorfor kom du saa ikke tilbage?

— Jeg kunde da ikke komme tilbage, naar jeg en Gang var gaaet min Vej. Det var jo umuligt. — Til Tider havde jeg Lyst nok dertil, men jeg turde ikke, og til andre Tider fandt jeg, at det var behageligt nok at have sin Frihed. Jeg har aldrig rigtig kunnet klare det —

— Hvorfor kommer du saa tilbage nu?

— For det første er det dig, jeg kommer til for at høre, hvor

sagde Soldaten.

Han maatte gøre en Kraftanstrengelse for at blive Herre over sin Sindsbevægelse og spurgte saa:

— Har hun tænkt paa Skilsmisse?

— Nej, — svarede Værten.

— Taler — her rødmede han igen — taler hun nogen Sinde om mig?

— Nej, aldrig et Ord. Det kan du vel ikke vente efter den Maade, du har behandlet hende paa?

— Jeg har villet komme tilbage, men jeg turde ikke. Saa blev jeg indkvarteret her i Nærheden, inde i Byen. Og i Morgen

Københavns Grøntorv,

som det tager sig ud en tidlig Efteraarsmorgen. Det er Nordens største Torv.

Man løber ikke fra Kone og to Børn, især naar ingen har gjort dig noget. — Hvad stak der dig dog? Hvorfor rejste du? Du var lykkelig —

— Hvor ved jeg det. Jeg kedede mig — mumlede Soldaten.

— Rigtignok har du altid været en løjerlig Fyr. Men jeg forstaar alligevel ikke —

— Nu forstaar jeg det heller ikke. — Han blev rød, da han spurgte:

— Og Marie, er hun stadig dernede, hvor vi boede? Hører du fra hende? Har hun det godt? Og Børnene ogsaa?

— Ja, de har det godt alle sammen.

De tav begge. Saa begyndte Soldaten igen:

— Det var, fordi jeg kedede mig, at jeg gik min Vej. — Jeg var ung — jeg troede, at jeg saa vilde føle mig som en fri Mand — og at Fortjenesten vilde blive større. Jeg vilde ikke slæbe Kone og Børn med. — Jeg vilde tage til Paris — jeg vilde rejse.

— Ja, og saa var der en, du vilde træffe sammen med. — Det er bleven mig fortalt, at —

— Det er Usandhed! Jeg gik min Vej udelukkende, fordi jeg kedede mig. Det var en Flyvegrille. Men bagefter var alt an-

dan det staar til, — og dernæst er det et Træf af Skæbnen. Jeg var ikke i Frankrig, da Krigen brød ud — men jeg styrtede jo hjem for —

Han blev afbrudt ved Lyden af en Dør, der blev aahnet; han saa sig om, og det gav et Sæt i ham.

— Sig ikke noget, — hviskede han til Værten, og han skjulte atter sit Ansigt med Haanden, der rystede voldsomt.

En ung, blond, ret køn Kvinde med et mildt, troskyldigt Ansigt var kommet ind i Stuen. Hun tændte en Petroleumslampe, der hang i Loftet over Disken, tog en Klud, som laa hængslægt paa en Stol, med sig og gik ud.

Soldaten vendte sig om. Han var ganske bleg.

— Er hun her? Har du taget dig af hende? spurgte han.

— Ja, du kan vel nok indse, at jeg ikke kunde lade hende og Børnene dø af Sult! De er saa søde. Den største gaar i Skole. Din Kone styrer Huset, men du kan nok tænke, at jeg ikke vil have, at hun skal slide sig op. Det ligger ikke til mig at misbruge Folk. — Vi har en Tjenestepige —

— Jeg — jeg takker dig, —

skal jeg tilbage til Fronten. Saa! Hvor gaar du hen?

Værten havde rejst sig og svarede stille:

— Jeg gaar ud og henter din Kone. Du skal ikke være bange. Jeg skal nok sige hende det med Varsomhed.

— Nej. Nej, det maa du ikke. Jeg kunde ikke lade være med at gaa herhen for at høre om hende, men jeg vidste jo ikke, at hun var her. Saa du forstaar nok, at det ikke er Umagen værd, at hun faar at vide — hun kendte mig ikke —

— Du gemte jo dit Ansigt — og saa med det Skæg, du har, er det ikke underligt —

— Nej, jeg vil ikke have, at hun skal vide det. Jeg har gjort hende Sorg nok. Hun tænker ikke mere paa mig efter saa lang Tids Forløb, hun har glemt mig og tror, at jeg aldrig mere kommer tilbage, og saaledes har hun faaet Ro. — Hvis jeg nu taler med hende, og hun endnu holder af mig og ser, at jeg har forandret mig og gerne senere hen vil komme tilbage til hende for ikke mere at forlade hende — hvilket er Tilfældet — saa vil hun med det Kendskab, jeg har til hende, ikke faa et Minuts Ro. Og — dersom der sker mig noget — vil det være alt for sør-

geligt for hende. Det kan jeg ikke gøre imod hende, det vilde være urigtigt.

Han var saa bevæget, at han maatte vente et Øjeblik, før han fortsatte. — Og hvis hun, hvad der er rimeligt, ikke bryder sig om mig mere, hvis hun giver mig en god Dag, hvad enhver anden i hendes Sted vilde gøre, saa — saa kan jeg ikke gøre mig Forhaabninger om at træffe hende bagefter — hvis jeg kommer tilbage — og — saa foretrækker jeg —

— Du har maaske Ret, — sagde Værten og gjorde sig Umage for at forstaa Meningen.

— Nu maa jeg af Sted, — sagde Soldaten og rejste sig op. — Jeg drager af Sted i Morgen. Sig ikke noget til hende, lov mig det, men send et Par Ord engang imellem, saa jeg kan vide —

— Det lover jeg dig, — hviskede Onkelen, hvis Stemme var bleven lidt usikker paa Grund af hans Sindsbevægelse.

— Farvel Louis, og paa Gensyn.

— Jeg haaber —

De to Mænd gav hinanden et varmt Haandtryk, og saa gik Soldaten. Det var holdt op med at regne, og han vandrede hen ad den mørke Landevej, som førte til den nærliggende By. Han gik langsomt og tankefuldt en Smule sammensunken. Ved Omdrejningen af Vejen blev han staaende med spændt Hjerte og søgte gennem Træerne endnu en Gang at skelne Lyset fra det Hus, hvor hun var.

I samme Nu traadte en spinke Skikkelse ud af det mørke Krat, en Arm blev lagt om hans Hals, et taarevædet Ansigt, der forsøgte at smile, saa op i hans i Mørket, og en Stemme, han i fem Aar ikke havde hørt, sagde til ham:

— Paa Gensyn, Louis, jeg venter paa dig — forstaar du — jeg venter dig bagefter! — Jeg elsker dig — det ved du — og min Kærlighed varer stadig ved — den svigter ikke —

Hun kyssede ham paa Kinden, som blev ganske vaad af hendes Taarer, og saa løb hun sin Vej.

Et stort Projekt.

—o—

Den 5. Juli sidste Aar paabegyndtes det tyske Kæmpeprojekt med Anlæggelse af 700 km. specielle Automobilveje. I Løbet af et Aar er 1600 km. under Arbejde og Beregninger for de næste 2500 km. foreligger udarbejdede. Ifølge Generalinspektøren for det tyske Vejbygningsvæsen, Dr. Todts foreløbige Opgørelse er der oprettet 15 øverste Byggeledelser og 41 Byggeafdelinger med 1800 Tjenestemænd. Indtil Juli Maaned 1934 er der brugt

110 Millioner Mark og har været beskæftiget 38,600 Mand med ialt 2,55 Millioner Dagværk. Til Nytaar 1935 vil Omsætningen andrage 300 Millioner RM og Antallet af Arbejderne ca. 100,000 Mand. Naar man medtager de Arbejdere, som ikke er umiddelbart beskæftigede ved Vejbygningen, men hos Leverandørerne af Vejbygningsmaterialet, stiger Antallet af Arbejdere, som tjener deres Brød ved Anlæggelsen af Rigsautobanerne, til 250,000.

Hun fik sin Vilje.

Fortælling efter det Engelske.

—o—

Der er et „men“ næsten i alle Familieforhold. Carl Maynord og hans Kone havde kun været gift nogle faa Maaneder, men alligevel var der allerede et „men“ hos dem ogsaa.

Fru Maynord ønskede en Fontæne foran Huset og hvide Marmorstatuer rundt omkring i Haven hist og her, men hendes Mand lo kun ad hende.

„Det vil blive altfor kostbart, og desuden er vor Have for lille til den Slags“, indvendte han.

„Men Ejendommen vilde komme til at tage sig flot ud“, svarede hans Kone.

„Snak“ udbød Maynord. „Men Sagen er, at du har faaet Fluier i Hovedet henne hos Bennetts“.

„Jeg bryder mig ikke om at have det saa ordinært“, fortsatte Eunice.

Dette var nu ikke videre smukt sagt, naar man erindrer, at Fru Maynord før hun giftede sig, havde været fattig og ernæret sig som Sypige i et tarveligt lille Hus.

Den smukke lille Villa, som Carl havde købt, med den grønne Græsplæne foran Huset og de maleriske Buevinduer, var rent ud sagt et Palads i hendes Øjne, dengang hun giftede sig. Den lille Tjenestepige med det hvide Forklæde var bedre end en hel Række Tjenere, og Bøgerne inde i Bogskabet repræsenterede en hel Verden af Litteratur.

Men da der var gaaet nogle faa Maaneder, var imidlertid Eunice blevet vant til dette. Og da hun som saa mange andre hyldede Sætningen om, at Forandring fryder, længtes hun allerede efter noget nyt.

„Det vilde blive for dyrt“, gentog Karl.

„Det spiller ingen Rolle“, svarede Eunice — for et Aar siden havde hun været nødt til at tælle hver Øre, vaske sine Kjoler selv, rense Hanskerne med Benzin og stoppe dem længe efter at de var begyndt at blive grimme. „Kære Carl, for min Skyld! Jeg har saadan en Lyst til en Fontæne og—“

„Lad os nu ikke tale mere om dette“, afbrød Maynord hende barsk. „Jeg har sagt, at vi ikke har Raad til det. Lad det nu være nok om det.“

Fru Maynord gik ind i Soveværelset for at græde, og der fandt hendes Søster Susie hende. Susie var kommet inde fra Byen den Dag for at besøge Eunice.

„Naa, hvad er der i Vejen?“ spurgte hun.

„Det er Fontænen, Susie“, hulkede hun. „Carl vil ikke lade mig faa den.“

„Ja, det var jo det, jeg sagde, at han ikke var saa forgabet i dig, som det saa ud til“, sagde hendes Søster spydigt. „Mændene bliver snart led og ked af deres Legetøj“.

„Jeg er lige glad“, hulkede Eunice. „Jeg vil rejse ind til London og besøge Libby Ferris, og

saa vil det nok vise sig, om Carl savner mig eller ikke.“

„Rigtig“, svarede Søsteren, som hele Tiden havde været misundelig paa Eunice. „Han trænger til en saadan Lærestreg, og du ved, jeg kan smutte herud en Gang imellem og have lidt Opsyn med det hele.“

„Vil du rejse, siger du? sagde Carl, da hans Kone samme Aften fortalte ham om sin Beslutning. „All right. Hvor længe har du tænkt at blive borte?“

„Et Par Uger eller maaske en Maaned — det ved jeg ikke rigtig“, svarede Eunice. Hun følte sig lidt krænket over, at hendes Mand ikke syntes at blive det mindste bedrøvet. „Susie siger, hun vil komme herud imellem Stunder for at instruere Betsy, og hnn vil —“

„Hun behøver slet ikke at ulejliges sig“, sagde Carl hurtig. „Jeg er hende naturligvis taknemmelig, men det behøves ikke. Betsy klarer det nok, og jeg foretrækker at være alene.“

Og dette holdt han saa bestemt fast ved, at hans Svigerinde ikke kunde finde noget Paaskud for at tage derud.

Da Eunice havde været tre Dage hos sin Veninde Libby Ferris, fik hun alligevel følgende Brev sin paapasselige Søster:

„Kære Eunice!

Bliv nu ikke alt for overvældet af det, jeg her vil fortælle dig. Tag dig sammen og vær tapper. Det er, som jeg før har sagt dig — Carl er dig uværdig.

Jeg skal fortælle dig, hvorledes jeg opdagede det. I Gaar var det saa smukt Vejr, ved du, og saa syntes jeg alligevel, jeg vilde tage mig en Tur ud og se efter, hvorledes Betsy klarede det. Jeg tænkte at rejse igen før Carl kom fra Kontoret. Før jeg gik, tog jeg mig tilfældigvis en Tur ind i Dagligstuen, og der fik jeg at se et halvfærdigt Brev, der laa paa Bordet. Det var Carls Skrift, og i det stod der:

„Kom herud en Dag, Byrne. Min Kone er rejst bort et Par Uger, saa vi har hele Huset for os selv. Vent nu ikke længere end til paa Tirsdag — for —“

Mere stod der ikke, det var mere end nok til at vise, at han har Henge nok til at solde sammen med sine Ungkarle venner, mens du er væk, — samtidig med at han glat nægter dig det, du har Lyst til. Jeg ser ikke, der er andet at gøre for dig end at lade dig separere.

Jeg kommer ud til dig paa Søndag, saa kan vi tale om det.

Din deltagende Søster

Susan.“

Stakkels Eunice! Dette var en trist Afslutning paa hendes Lykkedrømme. Hun sad der med sin Søsters Brev i Haanden, ligbleg og med Øjne fulde af Taarer, medens hun tænkte paa, at Carl nu glædede sig over, at hun var væk, og ikke havde ventet et Øjeblik med at invitere sine Ungdomsvenner for at solde med dem.

Men med ét sprang hun op:

„Jeg vil rejse hjem med det samme og overraske ham og hans Soldebrødre og faa et ordentligt Opgør med ham. Og saa vil jeg være sammen med Susan til jeg atter kan komme ind i en Forretning.“

Fru Maynord tænkte ikke over, om hun handlede klogt eller ej, men gjorde omgaaende, som hun havde tænkt. Hun tog det Tog, der gik til Euston Kl. 6, og kom hjem Kl. halvni Tirsdag Aften.

Underligt nok var der ikke Spor af Fest at opdage nogen Steder — ikke Lys i et eneste Vindue — ingen højrystet Snak eller Klirren af Glas. Og da hun majestætisk kom sejlene ind, fandt hun Carl alene paa Kontoret, hvor

han sad og læste den Aftenavis.

„Nej, men det er jo Eunice!“ udbød han, lod Avisen falde og sprang op og ilede hende i Møde. „Det var da en uventet, glædelig Overraskelse!“

„Carl!“ stammede hans Kone, mens hun næsten faldt i hans Arme.

Han trak hende ind til sig og kyssede hende.

„Men, kære, hvad er der i Vejen, er du syg?“

„Nej, slet ikke! Men jeg troede bare — jeg tænkte, er du virkelig glad for at se mig, Carl!“

„Ja, naturligvis er jeg det, din lille stygge Rømling, men du har ødelagt min Overraskelse for mig“.

„Hvad for en Overraskelse?“

„Kom her, skal du se!“

Han lukkede Døren op ud til Husets Forside. Her fik Eunice Øje paa flere Bunker af nylig opgravet Jord, flere lange Drænsrør, et svært Bassin af Bronze og adskillige svære Genstande, som stod støttet op mod Træerne og var pakket ind i Træuld.

„Carl, hvad i Alverden skal dette betyde?“ raabte Eunice.

„At du skal faa din Fontæne og dine Figurer“, svarede Maynord.

„Jeg opdagede, at det alligevel ikke vilde blive saa dyrt, og derfor begyndte Byrne, Rørlæggeren, paa Arbejdet nu i Morges, og det skulde have været færdigt, til du kom hjem.“

Eunice brast i Graad.

„Aa, Carl, jeg har været saa dum og slem!“ hulkede hun. „Jeg har tænkt saa stygt om dig.“ Og hun gav ham Søsterens Brev.

Carl læste Brevet igennem, og hans smukke mørke Øjne fik et humoristisk Glimt.

„Jeg er Susan taknemlig for den gode Mening, hun har haft om mig“, sagde han.

„Men, Carl, jeg har været akkurat lige saa slem“, stammede hun.

„Naa ja, men nu er Du jo sikkert klogere en anden Gang“, svarede hendes Mand.

Saa kyssede de hinanden og var Venner, og alt var igen lutter Solskin Men Søster Susan kom aldrig oftere ud til den lille Villa, og hendes Svoger i alt Fald savnede hende ikke.

En Abehistorie.

For et Par Aar siden satte en Abe en hel Bydel i Paris paa den anden Ende. „Bamboula“, som Aben hedder, ejes af en Rentier. Undertiden kan den faa underlige Indfald.

En Dag sprang den saaledes ud af Vinduet, og da den var kommen ned paa Gaden, aflagde den først Besøg i en Kafé, hvor den slog et Par Stole i Stykker, knuste Glas og Tallerkener, og jog Gæsterne paa Flugt Derpaa sprang den op i en Omnibus, og da Konduktøren vilde gribe den, hoppede den ud gennem en af Ruderne. Saa løb den videre ind til en Urtekræmmer, aabnede Skufferne og blandede alle hans Varer imellem hinanden. Endelig fik Urtekræmmerens venden fat paa Fyren, der bed og rev ham alvorlig, men alligevel maatte en Tur paa Stationen, hvor dens Herre saa hentede den.

En god Recept.

—o—

Om en nu afdød fremragende Læge fortæller en af hans Patienter følgende smukke Træk:

En Dag, da jeg følte mig meget svag, besøgte jeg ham. Ved Overanstrengelse og mange Prøvelser,

som jeg havde gennemgaaet, var jeg kommet i en Tilstand af nervøs Irritation Efter at jeg havde fortalt ham om mine Skrøbeligheder, Vanskeligheder og Lidelser og han havde gjort mig adskillige Spørgsmaal, som jeg havde besvaret, sagde han venligt, men med dyb Alvor: „Frue, De skal læse noget mere i Deres Bibel.“

„Hvad siger De, Hr. Doktor!“ udbød jeg forbauset.

„Ja, Frue, gaa hjem og læs en Time om Dagen i Deres Bibel“, gentog den store Mand venligt, men bestemt; „kom saa til mig om en Maaned.“

I Begyndelsen følte jeg mig forarget. Men senere tænkte jeg, at jeg jo gerne kunde forsøge. Det var unægtelig et billigt Middel. I min Ungdom havde jeg læst Bibelen, men verdslige Bekymringer og Sorger havde trængt denne Læsning til Side, og i flere Aar havde jeg hverken læst Guds Ord eller bedet. Ved Tanken herom følte jeg mig dømt i Samvittigheden, og besluttede derfor at følge Lægens Forskrift, hvilket jeg ogsaa trofast gjorde.

Efter en Maaned stod jeg atter i Lægens Modtagelsesværelse. Han modtog mig smilende og sagde: „Jeg ser, at De er en lydig Patient Føler De nu, at De behøver nogen anden Medicin?“

„Nej, Hr. Doktor“, svarede jeg, „nu føler jeg mig som et andet Menneske. Men hvorledes kunde De vide, at jeg behøvede just dette.“

Han tog mig ved Haanden, førte mig hen til Skrivebordet, hvor der laa en aaben Bibel, og sagde med dyb Alvor: „Frue, hvis jeg en eneste Dag undlod at læse i denne Bog, saa vilde jeg miste den egentlige Kilde til min Kraft og Duelighed. Jeg foretager aldrig en Operation uden først at læse i min Bibel. Jeg saa, at det De behøvede, var ikke Medicin, men en Kilde til Fred og Kraft uden for Dem selv. Og jeg gav Dem den Recept, som har været mig selv til Hjælp, og som jeg vidste vilde hjælpe Dem.“

„Jeg maa dog bekende, Hr. Doktor, at jeg i Begyndelsen ikke havde i Sinde at følge Deres uventede Recept“, sagde jeg.

„Ikke mange er villige til at følge den“, sagde den ædle Mand. „Men i min Praksis er der mange Tilfælde, hvor intet vilde virke mere kraftigt, end om jeg kunde formaa Dem til at følge den.“

E. P.

Fra Uge til Uge.

—o—

I Odense er stiftet et Selskab til Oprettelse af et stort Forlystelsesanlæg — Thors Bakke — i Nærheden af det ny Odinstaan.

Dronningen og Kronprinsen er rejst til Mecklenburg.

Hundested — Grenaa Færge har bestilt en ny Færge, som skal være færdig 1. April.

Lloyd George vil trække sig tilbage fra den engelske Politik og ofre sig for Landbruget.

En gros Pristallet for September er opgjort til 135 mod 128 samme Maaned i Fjor.

I Varde skal startes et upolitisk Dagblad.

Silkeborg-Strejken er nu ophævet.

Fra 1. November afløses den hidtidige Sommerrabat for Udlændinge paa 60 pCt. paa de tyske Statsbaner med en Vinterrabat paa 25 pCt.

Fæstningsværkerne ved Mainz skal nedrives og Materialerne skænkes til Arbejdsløse til Opførelse af egne Huse.

Jeg kan saa godt lide

Sandvig, særlig den lille klippe-rige Bugt med Udsigt til Korsbjerget og ned over Byen og de pragtfulde Klippeformationer, som desværre har mistet en Del af sine smukke, afrundede Former, da Byraadet i sin Tid sprængte Sten til Udbedring af Havnemolen. Den Gang var Naturen foroldsviis ube-rørt af al Civilisation, og i Læ af Fjeldet har jeg ligget og set Tyskerne køre forbi i de gammeldags Charabancs, naar de store tyske Passagerbaade aflagde os et Besøg og ankrede op ude i Bugten: de viftede med Lommetørklæderne og raabte „Wunderschön!“

Saa fik Carl Jørgensen den Idé at bygge et Hotel oppe paa Klippeknuden med det vide Udsyn over det hvileløse blaa Hav. Nydeligt tog det sig ud med den terrasseformede Have; Byens Befolkning og Sommerens Turister fandt hurtigt Vej derop, naar Hjort Ipsens Orkester eller Pehrson fra Cimrishamn blæste i Messing-Trompeterne. Det var primitivt i fri Luft, men kom en Regnbyge, søgte man indenfor, og Humøret var lige højt.

Saa fulgte Udvidelserne Slag i Slag, Spisesalen, Palmehaven og deres Forening i et kæmpestort Lokale.

Og Sønnen uddybede Faderens Ideer, de sidste Aar har vist, at der ikke spares noget for at kunne yde det bedste til Publikums Betjening og Underholdning.

Gaar man Sommerens Programmer efter, ser man, at Hovedstadens bedste Artister har optraadt her, og man imponeres over, at det virkelig er lykkedes Hr. Jørgensen at skabe et hypermoderne Forlystelsessted her paa Nordlandet i Turistsæsonen.

Naar Sæsonen er forbi plejer Hotelværterne at ligge i Hi og hvile ud efter det forcerede Arbejde; men Georg Jørgensen kan ikke hvile ovenpaa Sommerens Laurbær. Nu har han delt Etablissementet i to Dele: „Palmehaven“ og „den mauriske Sal“, to hver for sig hyggelige Lokaler, store nok til at rumme „vore egne“, og særlig egnet som Foreningslokaler. Hver af Salene har sin Musiktribune og sit Parketgulv, og Bruns Orkester spiller hver Søndag Eftermiddag og Aften. I Søndags blev den nye Palmehave indviet, Lokalet var opvarmet fra de tilstødende Lokaler, men det er Meningen at indlægge Centralvarme. Kaffe, The eller Chokolade serveres i rigelige Portioner, og Dansen gik om Aftenen livligt paa det nye Parketgulv.

Palmehavens Vinterhave vil efterhaanden blive et Samlingssted for Bornholmerne, Parkeringspladsen udenfor er bekvem, og kommer man først en Gang i Palmehaven, gør man snart Besøget om igen, saa hyggeligt og rart er der.

Servus.

Kjærtelig Tak

for venlig Opmærksomhed ved vort Bryllup.

Kamma og Otto Sundberg.

TYSK.

Undervisningen begynder 15. Oktober. Hold paa 6 Personer 6 Kr. maanedl. 4 Personer 6,50 og 2 Personer 7 Kr.

Fru Lejeune.

Vi mødes i

PALMEHAVEN

hver Søndag Eftermiddag fra 4—6
samt Søndag Aften fra 8—12.

KONCERT-DANSANT
BRUN'S ORKESTER

Nyd Deres Eftermiddags- eller Aften-Kaffe
i Palmehaven med den pragtfulde Udsigt.

Efter endt Omlavning staar mine
Lokaler til fri Afbenyttelse til Fes-
ter, Møder og lign. — Hyggelige
Forhold. Moderate Priser

Ærbødigst

Georg Jørgensen,
Hotel Sandvig.

Hvad skal vi have paa Søndag? —

Gaa hen i W. Rømers Slagterforretning og se det prima
Kvieød han har. — Det bedste er ikke for godt, det bliver
alligevel det billigste i Længden. **Se Vinduet!**
og bedøm, før De køber andre Steder.

Lad Efteraarsturen gaa til

Bornholms Zoologiske Have!

RESTAURATION — hyggelig og opvarmet.

Kaffe, The eller Chokolade med Brød — 50 Øre.

Kakkelovne og Komfurer

fra Bornholms Maskinfabrik og Aktieselsk L Lange & Co,
Svendborg, er paa Lager i nye, moderne og brændselsbe-
sparende Fabrikata. Bygningsstøbegods, Murgryder, Fyr-
døre, Rør og Riste haves paa Lager eller fremskaffes omg.

**Rigtige Varer!
Rigtige Priser!**

E. M. BECH.

Ekstrafin ny Klipfisk

er hjemkommen.

E. M. Bech.

Bay Olsens 1ste Kl. Skrædderi

er stadig Byens førende. Altid elegant Snit, de sidste Moder
i Stoffer for Efteraaret er nu hjemkommet. Kun de fineste
Stoffer og bedste Indlæg anvendes.

Kirkegade, Allinge.

Mange Stabler

stærke billige Brædder

sælges, særlig 6—7—8 Fods Læng-
der — $\frac{3}{4}$ " og 1" tykke. — Vi sælger
alle Sorter gode svenske BRÆDDER
og PLANKER, og Landboere kan le-
vere Kornvarer som Betaling.

Nordlandets Handelshus.

Nye

Roegrebe, Kartoffelgrebe, Stengrebe

sælges til smaa Priser.

Ved Statusopgørelsen frasorteredes en Del Redskaber, som
har tabt Udseende ved Udstilling, men ellers er gode nok.
Disse Skovle, Grebe, Høforke m. m. er fremstillet i Gaarden
og sælges til halv Pris.

Nordlandets Handelshus.

1 Stk. 3 Toms, 1 Stk. 2½ Toms, 2 Stk. 2 Toms — altsaa

4 Stk. solide Ajlepumper fra Hasle

ny Model, arbejder fint, sælges i disse Dage med 25 pCt.
Rabat pr. Konlant.

Nordlandets Handelshus.

Udsalg i Sandvig Missionshus

TORSdag d. 18. Okt. Kl. 7 Aften.
Sognepræsten taler.
Gaver af enhver Art modtages
med Tak af Syforeningen.
Alle er velkomne.

Udsalg i Tejn Missionshus

TIRSdag d. 16. ds. Kl. 3,30.
Alle er hjertelig velkomne.

Hjertelig Tak

for udvist Opmærksomhed ved
Børges Konfirmation

Familien Knudsen,
Hammerodde.

Min og min Moders hjerte-
ligste Tak for Opmærksom-
heden ved Konfirmationen.

Petra Olsen, Sandvig.

Hjertelig Tak for udvist
Opmærksomhed ved min
Konfirmation.

Eva Clausen.

Min og mine Forældres hjer-
teligste Tak for Opmærksom-
heden ved min Konfirmation.

Kamilla Kofoed, Allinge.

Ølsker Husmandsforening.

Andespil afholdes LØRDAG d. 20.
Oktbr. Kl. 7,30. Der bortspilles
2 Gæs, 8 Ænder og en Lagkage
gratis i første Omgang.

Medlemsmøde afholdes TIRSdag
d. 23. ds. Kl. 7,30. Medlemmerne
bedes møde for at drøfte Mælkens
Kontrollering.

Symøde i Forsamlingshuset
FREDAG d. 26. ds. Kl. 7,30, hvor-
til tidligere saavel som nye Del-
tagere venligst indbydes.

Bestyrelsen.

En ung Pige

kan faa Plads 1. November paa
Hullegaard v. Allinge.

En pæn, ung Pige

samt en Karl kan faa Plads paa
Bridsensgaard.

Fodermester

og yngre Karl søges til 1. Novbr,
Ingemandsgaard.
Tlf. Hasle 111.

En Karl,

vant til at køre Heste, søges til 1
November.

C. C. Andersen, Dammen.
Tlf. 124 v. Allinge.

Al Jagt

samt Færdsel med Skydevaaben
er strængt forbudt paa Jydeskær-
hus i Rø.

Fru Brummer.

Jagten aflyses

hos Johs. Madsen, Gelius Mikk-
sen, Karlo Jensen, Anton Kure,
Andreas Sose i Ølsker samt En-
kefru Marie Lund og Hans Hansen
i Klemensker og paa Pellegaard i
Rutsker.

De jagtberettigede.

Byggegrunde

til Salg paa Strandvejen.
Henvendelse til
Bygmester Holm, Allinge.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassevilkaar 3 — —
Boxer udlejes.

Bedste Kvalitet engelske

galv. Pandeplader, Rygningsplader etc.

Alle Størrelser sælges fra Lager til de rigtige Priser.

Gode Kornvarer tages event. som Betaling.

Nordlandets Handelshus.

Alt i prima

Kolonial-varer
til billige Priser

Husk min

ekstrafine **KAFFE**
Axel Mogensen, Tejn.

Nu er det paa høje Tid

at efterse Kakkellovnen! Mangler den
Riste, eller Murværket er daarligt, maa
man sørge for at faa det fornyet; det
betaler sig ikke at spare disse Ud-
gifter.

Paa Lager findes Riste og Reservedele, støbte Rør, Pladerør,
ldfaste Sten, Ler, Ovnkit m. m.

Er Deres Kulregning for stor?

bør De tage under Overvejelse at erstatte Deres gamle Kakkellovn med
en af **C. M. Hess stedse brændende Ovne eller**
Kaminer. De er brændselsbesparende, solide, smukke og til ri-
melige Priser. Smaa Kakkellovne til Soveværelser o. l. i stort Udvalg.
Petroleumsovne af dansk prima Kvalitet.

Gasovne og Gasapparater anbefales til billigst mulige Priser.

P. C. Holm, Allinge.

Aldeles friskbrændt Portland Cement

er lige oplosset til Lager og udleveres til laveste Priser.

Nordlandets Handelshus.

Dame-Overtøj!

Vi har nu et stort og smukt
Udvalg i Efteraarets Nyhe-
der i Overtøj.
Fikse **Ungpigefrakker** og
Ulster, elegante **Fruefrakker**
og **Kaaber** er paa Lager i
alle Størrelser og til alle
Priser.
De kan hos os faa en
billig og god Frakke, og De
kan faa en dyrere Frakke
af ekstra godt Stof med
prima Udstyrelse i alle Ret-
ninger, vi er kort sagt istand
til at tilfredsstille ethvert
rimeligt Krav.
Har De Brug for en Frakke,
giv os da Lejlighed til at
vise Dem, hvad vi kan til-
byde.
Magasin du Nords Udsalg
ved Victor Planck, Allinge.
Leverandør til
Vare- og Landbrugslotteriet

En yngre Medhjælper

søges til 1. November.
Avlsbruger Holm, Allinge.

Efteraars-Nyhederne

i Fodtøj er hjemkommen og
sælges billigt

C. Larsens Skotøjsforr.
VESTERGADE, ALLINGE.

Brug Becks KAFFE!

NY BILLED SERIE ER BEGYNDT

Flyvemaskinens Udvikling i 150 Fotografier.
Ved Køb af et kvart Kilo Kaffe leverer jeg et af disse smukke Billeder

Tlf. 10.

E. M. BECH.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet

Naalen.

Af O. Poetzelberger.

—o—

Jeg kan endnu høre hans hæse, stammende Stemme i mit Øre, — som Advokat maatte jo hvert af hans Ord være af Betydning for mig, og derfor lod jeg hans Fortælling stenografere, — og her er den.

— „ — — Ja — min Ven, — Frank er jo død. Og min Kone ligger syg paa Hospitalet, men hun kommer sig igen. Det siger Doktoren, — og saa rejser vi bort herfra — bort fra Endadin, som jeg elsker saa højt, — for aldrig at se det mere! — — naa — og jeg selv? — Ja — mig hviler der en svær Mistanke paa, og den slipper jeg ikke uden om, saa længe jeg lever. Hvad hjælper det mig, at jeg er frikendt? Folk tror dog alligevel, det er mig, der er Skyld i Franks Død! Det kan jeg mærke, selv om de lader, som de tror mig. Men lad dem det, — min Samvittighed er ren!

— — Jeg har kendt Frank i mange Aar. Han var et af disse Kraftmennesker, der er i Stand til at indlade sig paa alt, selvom det lyder nok saa uigennemførligt, — og faa det gjort! Fuld til Randen af Kraft og Sundhed og Virketrang! Under Krigen var han Flyver, — faldt i russisk Fangenskab, — flygtede til Kina, — klarede sig med Glans i alle de umuligste Situationer. Under Flugten til Siberien fik han et Skud i højre Haand. Først Maaneder efter blev han af en Læge i Kina opereret, men Haanden blev stiv og ubrugelig.

Hans Eventyr i Østen kunde fylde hele Bind, og for dem, der ikke kendte ham, vilde de lyde utrolige. Men det laa ikke i hans Karakter at lyve. — Fire Aar efter Krigen saa jeg ham igen. Selvfølgelig havde vi nok at fortælle hinanden. Trods alt, hvad han havde gennemgaaet, var han den samme som altid. En underlig Blanding af Nøgternhed og fantastisk Eventyrlust. I mange Retninger var han som et Barn, i andre Retninger var han i Besiddelse af en sjælden afklaret Modenhed i Tanke, Gerning og Ord. Hjertet havde han absolut paa rette Sted.

En mærkelig Blanding var han. Han startede saaledes et stort Koncessionsfirma i amerikansk Stil, glimrende praktisk indrettet i alle Henseender, og han viste sig som en første Klasses Forretningsmand, — men principielt foretog han altid vigtige Dispositioner udelukkende ved tiltagende Maanel — Fra sine Rejser havde han bragt en Kasse Kuriositeter med hjem, og næsten alle havde de deres Historie. Blandt andet havde han en Brystnaal, — kinesisk, og af en saa egen Form, at man ikke kunde undgaa at lægge Mærke til den. Jeg spurgte en Dag om, hvor den stammede fra. Han havde købt den af en Amerikaner, en Samler — uden altfor veludviklet Kunstsans. Han havde vist Frank Naalen, der efter hans Sigende havde en ret uhyggelig Historie: dens Spids var strøget med Gift, der virkede dødbringende ved den mindste Ridse, — Amerikaneren var overtroisk og ængstelig, — han rørte blot ved Naalen med rystende Haand. Frank gjorde sig lystig over ham og købte den af ham, idet han spottende sagde, at han vilde bruge den som Brystnaal.

Men hvor let end Frank tog det, tror jeg dog ikke, han vilde have turdet sætte Naalen Farlighed paa Prøve. Det var han alligevel for overtroisk till Men, naar man —

selvom det var Spøg — advarede ham mod den, lo han og sagde, at Naalen tværtimod bragte ham Lykke, — det havde han erfaret.

Saadan var han, — og vi mødtes for tre Uger siden i Pontresina. — Ja, — De ved jo, at min Kone har været ret lidende det sidste Aars Tid, Min stakkels lille Kone, — men i denne velsignede Luft følte hun sig bedre tilpas. — —

Ja — og han var her for at foretage Bjergbestigninger, det var noget, der laa for ham, jo farligere, des bedre. Alle de værste Toppe og Bjergkamme havde han været paa, — selv den nordlige Væg af Piz Badile!

Jeg saa fra det første Øjeblik, at han sværmede for min Kone. Han skjulte det heller ikke. De var et Par fuldstændige Kontraster i alt. Han, denne Kæmpe, og hun, et sart, fint, skrøbeligt Væsen. Hun saa ud som et Barn ved Siden af ham. Tit knappede han for Spøg sin Frakke op og pegede paa sin Brystlomme, og saa lo han: „Hvis De var min Kone puttede jeg Dem derned, saa kunde vi bestige Bjergene sammen“.

Netop denne Aabenhed tog enhver Brod af hans Optræden overfor hende. Jeg ved godt, at han ingen Asket var, men jeg vidste, at hans Smag altid faldt i Retning af Kvinder, der passede til hans Bjørnenatur. — „Jeg bryder mig ikke om Nipsfigurer“, sagde han tit, „for de gaar bare i Stykker“. Han betragtede mere min Kone som et Kuriosum, et smukt japansk Legetøj. Han holdt af at drille hende lidt — i al Godmodighed, — og naar hun saa rødmede lidt, lo han — saa havde han naaet sit Maal.

Men — hør nu — en Aften gik han ud paa Hotellets Glasveranda med hende, mens jeg blev opholdt af en Herre, der spurgte mig til Raads, angaaende nogle Bestigninger, da han var Begynder.

Vi var fordybet i vor Samtale, da jeg pludselig derudefra hørte et kort, halvkvalt Skrig. Jeg kendte straks min Kones Stemme, undskyldte mig i Hast og ilede derud.

Min Kone stod i Døren med usigelig Angst i sine Træk. Frank havde bukket sig ned, og tog den foromtalt Naal op fra Gulvet. Den var faldet ud af hans Slips. I samme Øjeblik saa jeg, at min Kones Kjole havde faaet en Rift ved højre Skulder. Jeg vendte mig bestyrtet og spørgende mod Frank, og da jeg saa saa mig om igen, var min Kone borte.

Frank tog min Arm og trak mig med ud paa Vejen. „Jeg havde misbrugt din Tillid“, sagde han med en rolig Stemme. „Jeg er faldet over hende, som var hun et lille værgeløst Dyr. Der skete intet — Naalen reddede din Ære, — og din Kones! Hun er ganske uskyldig i det Hele, — anede intet. — — En Djævel foer i mig, — det er aldrig hændet mig før. Naalen hang fast i hendes Kjole, — det bragte mig til Besindelse, — saadan gik det til . . . “ — han tav lidt og fortsatte saa: „Der er ingen Grund til, mellem os to — at tale om Duel, veksle Kugler og sligt. Min Død eller din gjorde jo ikke Sagen usket. — Men jeg rejser herfra med det samme! Det skylder jeg Dig og din Kone. Imorgen gaar jeg op i Bjergene til Afsked og saa rejser jeg bort.“

En Stund kunde jeg ikke svare, saa sagde jeg: „Vent paa mig her“, og gik op til min Kone. Hun sad helt sammensunken i en Stol. Hvad vi talte om, kommer ingen ved. Disse Ting er for hellige til at siges igen.

Lidt efter var jeg nede hos

Frank. „Kære Ven“, sagde jeg. „Det er min Kones Ønske, at jeg imorgen skal ledsage Dig paa din sidste Tur! Giv mig din Haand. Vi vil agte hendes Bøn!“

Vi talte kun lidt sammen. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at være fattet. Endelig spurgte jeg: „Hvorhen har Du i Sinde at begive dig!“

„Du er jo ikke saa god en Fodgænger“, — „jeg tror derfor, vi vil vælge Piz Paulu over Forttezzagrat.“ Jeg slog til, og saa skiltes vi. Jeg gik op til hende, der er min gode Aand.

Forttezzagrat er ikke særlig vanskelig at bestige. Kun et Sted er lidt ubehageligt, det man i daglig Tale kalder „Forttezza“. Klippeklammerne der er skarpe og skaarede — og naar der er Is paa Stenene, kan Turen blive farlig nok. Nedenunder dette Stykke, er der en god Hvileplads, hvor man er nogenlunde dækket mod den iskolde Vind, som saa ofte hyler ned fra Grastaguzza's Klipperyg.

Kl. 2 havde vi forladt Boval Hytten og i Morgendæmringen havde vi naaet Hvilepladsen. Det blæste heroppe, trods den lumre Atmosfære forekom det os iskoldt Frank blev undertiden staaende og trak Vejret dybt. Siden sin Malaria var han ikke saa god en Fodgænger som før.

Da vi naaede Hvilepladsen, kastede vi Rygsækken og lagde os for at spise Frokost. Men Vinden gav os ingen Ro, — den jog sin Kulde lige ind til Marven. Under Opstigningen havde Frank aabnet sin Skjorte i Halsen, nu lukkede han den til med sin Naal, med ganske umotiveret Hefthighed, saa jeg ikke kunde lade være med at sige: „Det ender med, at Du stikker Dig med den“. Men han lo blot. Det blev snart for koldt til at holde sig stille. Frank var sprunget op og begyndte at hugge Trin op ad den stejle Klippemur, mens jeg endnu var i Færd med at snøre Rygsækken sammen.

Den stive Haand besværliggjorde ham Arbejdet, den lave Barometerstand lod ogsaa til at genere ham. Jeg skyndte mig saa meget som muligt. Jeg havde bundet mig fast i Tovet og vilde kaste den anden Ende til ham. Han afsløg Hjælp og blev ved med at hugge Trin. — Et Øjeblik efter ser jeg hvorledes han med et Suk rejser sig op fra sin bøjede Stilling. — det er, som han vakler, — hans venstre Haand farer op til hans Hals . . . han synker i Knæ og falder bagover. Uden en Lyd ser jeg ham skyde nedad Iskraaning — ud over en Kant — han slynges ud i Luften — støder imod et Par Steder — rammer hundrede Meter længere nede Pers-Gletschergns stejle lsvæg, og forsvinder i Kløftens gabende Svælg. —

Aldrig skal jeg glemme Synet af den sorte Klump, der var et Menneske, styrtet ned og forsvinde — frygteligt! Længe blev jeg staaende — tænkte ikke. — saa begyndte mine Knæ at skælve, saa jeg maatte sætte mig ned. Hvorlænge, ved jeg ikke. — Jeg søgte at komme ned til ham. Trods mine Nerves ubeskrivelige Tilstand lykkedes det mig at klatre over Kammen. Først da jeg kom ud paa Isen, frygtede jeg ikke længere at kunne være Herre over mine Knæs Skælven. Endelig fandt jeg en Overgang over Spalten, og da jeg til sidst var naaet over, faldt jeg sammen i Sneen. Saa krøb jeg langs Spalten derhen, hvor hans Spor endnu kunde ses. Rystende saa jeg ned i den grønne Aabning og raabte hans Navn — Gang paa Gang! Først raabte

jeg, men snart blev det til uartikulerede Skrig, og tilsidst græd jeg som et Barn.

Pludselig dæmrede en Anelse op i mig — og den rystede mig dybt. Jeg sad der vel nok en Time som forstenet. Endelig tog jeg mig sammen og klatrede møjsommeligt op over Klippegrunden. Det var Middag!

Tre Timer efter stod jeg med to Førere og nogle Bærere igen ved Spalten. Men vi kunde intet udrette. En Fører blev hejst ned i Dybet, men da han atter kom op, rystede han blot paa Hovedet. Tavse gik vi hjemad. Det var for mig, som Føreren saa med Mistro paa mig.

Endnu samme Nat løb jeg ned til Pontresima, men min Kone var der ikke mere. En uforklarlig, frygtelig Sygdom havde overfaldet hende, og hun var allerede bevisstløs blevet bragt til Sygehuset i Samaden.

Dagen efter blev jeg arresteret, mistænkt for Mord. Min Beretning mødte blot vantro Smil. Men tilsidst løslod man mig — „af Mangel paa Bevis“.

En Læge indrømmede Muligheden af et Hjerteslag, da man vidste, at Frank havde boet i Tropene og var svækket af Malaria.

Men jeg vidste det bedre. Efter Aartiens Forløb vil Gletscheren give den Døde fri. Men saa kan ganske vist ingen mere af de stakkels Rester lære det lille Saar at kende, som Naalen havde ridset i hans Bryst!“

— — — Saaledes lød hans Beretning. Men — lad mig se, hvad Klokken er. Allerede over tre? — — Ja — saa maa jeg bede Dem undskyldte, mine Herrer. Som De ved begravnes hans Kone Klokken fire.

Nyt Oplag er udkommen: **Fører over Hammershus Ruiner.**

Pris 50 Øre.

Faas i Boghandlen, ved Ruinen samt gennem Forlaget.

Gornitzka, Allinge.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Endnu haves Restoplag af

Hammershus Birks Historie

som sælges til en Pris af 2 Kroner.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselsblanketter, Visitkort og Takkekort, Love og Regnskaber, Sange og Salmer, Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Kofoed & Mortensens Byggeforsretning

Ligkiste-Lager
Ligtøj og Ligsenge
Ordning af Begravelser

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet.

Vi sender Dem „Nordbornholm“ hver Uge.

Tænk ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør, Alt udført af bornh. Arbejdere. Telefon 127.

Allinge Skærereri

anbefaler sig med al Skæring, Høvling samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Største Lager

af færdigsyede Beklædningsgenst. i alle Størrelser samt Hatte, Huer og jernstærkt Arbejdstøj.

Lager af Kjøletøj, Bomuldstøj, Lærreder, Gardintøj, Dynetøj, Fjer, Tæpper, Trikotage og Garner.

Billigste Priser og prima Varer.

Jens Hansen.

Regninger,

Meddelelser,

Konvolutter,

Brevpapir,

Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Avertér i NORDBORNHOLM.